

Jag föreslår derföre, att en inregistreringsafgift af 5 procent af varuvärdet må påläggas alla de varor, som från utländsk ort införas här i landet; motsvarande ungefär den direkta skatt till stat och kommun, som den inhemske producenten, men ej den utländske, nu betalar för rättigheten att begagna vår inhemska marknad.

Stockholm den 26 Januari 1880.

O. E. Carlsund.

N:o 17.

Af Herr **Berg**: *Rörande förbud mot befordran med post af tidningar och tidskrifter, som innehålla lotteriannonser.*

Genom en Kongl. förordning af den 21 Mars 1844 är förbjudet att, för egen eller annans räkning, utbjuda eller afyttra lotter till penningars eller annan lös eller fast egendoms bortlottande inom eller utom riket.

Då emellertid icke i Tryckfrihetsförordningen influtit något stadgande härom, har ej kunnat förekommas att ett betydligt antal tidningar intagit och ännu intaga annonser om utländska lotterier, liksom, i en senare tid, ofta inträffat att prenumeranter å tidskrifter tillerkänts förmånen att taga del i utlottningen af ett visst antal premier.

Hufvudsakliga syftet med åberopade, ännu gällande 1844 års förordning har tydligen varit att bespara landets invånare de olyckor och det elände, som, enligt all erfarenhets vittnesbörd, måste blifva följdén deraf att människor efter hand vänjas vid att, *icke* i arbete och sparsamhet, utan i en af slumpen gynnad utgång af ett städse förnyadt spel, söka sin bergning och befrielse från tryckande näringsbekymmer. En annan sida af saken, som icke heller bör lemnas utan allt afseende, är den förlust, som för landet uppkommer derigenom att årligen till utländska lotteriagenter utgå stora summor, hvilka säkert i endast mycket ringa mån ersättas genom de då och

då ingående vinstbeloppen; och om äfven icke en dylik anmärkning kan göras i afseende på bruket att, genom utsigten till erhållande af särskilda premier, hvilka genom lottnings utdelas, söka vinna ett ökad antal prenumeranter, så ligger dock i den lockelse till spel, som jemväl dylika anordningar medföra, tillräcklig anledning att söka så mycket som möjligt förekomma desamma; och detta oberäknadt det långt ifrån välgörande inflytande, som litteraturen måste röna deraf att, i många fall, det icke är det tryckta ordets inneboende värde, utan den större eller mindre utsigten till lotterivinst, som verkar afgörande i afseende å periodiska skrifers spridning.

Genom ett Kongl. bref den 22 Oktober 1875 har visserligen utfärdats förbud mot befordran, i vissa fall, med posterne af tryckt eller på annat sätt åstadkommet meddelande rörande försäljning af lotter till penningars eller annan lös eller fast gendoms bortlottande.

Men då redan tre år förut blifvit, genom Konungs och Riksdags sammanstående beslut, faststälde vilkoren för befordran af tidningar och tidskrifter, som förskrifvas genom postanstalt, dervid *icke* från sådan förmån blifvit undantagna de pressens alster, som innehålla lotteriannonser, kunde också icke till de genom postverket förskrifna tidningarne, utan endast till sådana som sändas under band, utsträckas det nämnde, år 1875 i administrativ väg utfärdade förbudet mot postbefordran af meddelanden rörande lottförsäljning.

För att samma förbud må komma att omfatta äfven tidningar och tidskrifter, som förskrifvas genom postanstalt, erfordras sålunda Riksdagens medverkan.

Då någon tvekan icke bör förefinnas i afseende å önskligheten deraf att alla nödiga och lämpliga åtgärder vidtagas för att icke äfven hädanefter må kunna, i ett mycket stort antal fall, saklöst och uppenbart öfverträdas förbudet emot bedrivande af lotterirörelse,

och då, utan tvifvel, ett ovilkorligt förbud mot förskrifning genom postanstalt af tidningar och tidskrifter, som innehålla lotteriannonser, skulle verka derhän att, åtminstone på mycket få undantag när, utgifvare af tidningar och tidskrifter funne med sin egen fördel öfverensstående att afstå från offentliggörande af alla slags lotteriannonser, deri äfven inbegripna tillkännagifvanden rörande premieutdelningar,

får jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen behagade, för sin del, besluta ett sådant tillägg till Kongl. kungörelsen den 2 Maj 1879 angående tidningars och tidskrifters postbefordran, att — utan afseende derå om tidning eller tidskrift förskrifvits genom postanstalt eller om densamma aflemnats till post-

befordran under band — icke må med post fortskaffas eller till adressat utlemnas tidning eller tidskrift eller bilaga till det ena eller andra af förenämnda slags tryckalster, om i tidningen, tidskriften eller i bilagan finnes infördt tillkännagifvande, vare sig om försäljning af lotter till penningars eller annan lös eller fast egendoms bortlottande inom eller utom riket, eller ock om tilldelande åt prenumeranterne af särskilda premier, hvilkas fördelning bestämmes genom lottning.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1880.

C. O. Berg.

N:o 18.

Af Herr **Asplund:** *Om antagande af en författning rörande skyldigheten att gälda sådan ersättning, som i 13 kap. skiftesstadgan omförmäles.*

När vid laga skifte en delegare nödgas utflytta eller afstå odlad jord mot ouppodlad, bättre häfdad mot sämre häfdad eller skogbevuxen mark mot mindre skogbeväxt, så tillägges honom jemlikt 13 kap. skiftesstadgan, viss ersättning, att gäldas af den eller de delegare, åt hvilka sålunda på hans bekostnad beredes en fördel.

Ingenting kan väl då vara mera berättigadt, än den förstnämndes anspråk att ega full trygghet för utbekommande af denna ersättning, som är afsedd att utjemna skillnaden i värde emellan den lott, han genom skiftet tvingas att afstå och den, han genom skiftet får i utbyte.